

Svoboda v pohybu

27.5.2025 - | Městská část Praha 7

Bydlí všude a nikde. Po většinu roku cestuje, a když už je v Praze, přebývá tam, kde se mu otevřou dveře. Jeho domovem je celá Praha a hlavně taková místa, kterým je díky parkouru možné vdechnout nový život, nový účel, nový cíl. Před dvěma lety dokončil magisterské studium aplikované tělovýchovy pro osoby se specifickými potřebami a pak si našel přítelkyni v Japonsku. Takže je většinu času buď tam nebo na cestě odtamtud. Mikeš Kořínek se ke sportu, který má vícero tváří - podle toho, odkud se na něj díváte - dostal asi před 13 lety. Začínal s jiu-jitsu, ale zjistil, že ho v pohybu láká spíše individualita. Parkour ho okouznil okamžitě. „Do té doby jsem jen lezl po stromech a dělal parkour, aniž bych věděl, že je to ono. Nechtěl jsem sportovat jen v konkrétní čas s koučem, který mi bude říkat, co mám dělat,“ vysvětluje Mikeš. Teď už by svobodu v pohybu za nic neměnil.

Kde přesně leží hranice parkouru, když už tento sport vlastně ze své podstaty tak trochu je právě o překračování hranic a překonávání strachu? Je tak adaptibilní, že ho může dělat každý, je o využívání prostoru a infrastruktury kolem sebe čistě pomocí vlastního těla. Je komplexní a není primárně soutěžní, i když se v něm soutěžit dá. Parkour jednoduše nemá pravidla a jeho hranice jsou přesně tam, kde si je nastavíte. Je to svobodný pohyb bez pravidel. „Je vlastně zvláštní, že se z něj vůbec vyvinula nějaká disciplína. Parkourem je pomalu už i to, že si sednete na židli,“ směje se Mikeš. Občas se parkouru podaří i nabourat společensky zažitá pravidla - běžný člověk si na židli sedne, parkourista na ni vyskočí. „Mě nejvíc uspokojuje dělat parkour na místě, které pro něj není primárně určené,“ přiznává Mikeš. „Nejde ale vyloženě o záměrné porušování pravidel, spíš mě baví dávat nový smysl místům a objektům, kolem kterých lidé běžně jen projdou nebo je využívají jen prvoplánově.“

Nejoblíbenějším parkourovým místem na Sedmičce bývaly nedávno zbourané kaskády u metra Vltavská. Šlo o nejlepší „spot“, kde parkour v Praze prakticky vznikl - Vltavská z vás parkouristu prostě udělala. Pohybový ráj vyhledávali také cizinci, ačkoli jeho název sotva dokázali vyslovit. Po pietním rozloučení s Vltavskou parkouristi v Praze 7 využívají třeba betonové bloky kolem Manin, prostranství před hotelem Mama Shelter nebo nádraží Holešovice. „A teď 6. června budeme s kolektivem Avanti Garda v areálu modřanského brownfieldu Cukrkandl pořádat každoroční setkání Holding Hands,“ dodává Mikeš.

Laik by si možná řekl, že svobodomyšlné skákání z bodu A do bodu B je věc nebezpečná, ale ve skutečnosti to může být přesně naopak. „Parkour je tak nebezpečný, jak si ho uděláte,“ míní Mikeš. Organizovanější formy parkouru jsou pak zaměřené na udržení fyzické kondice nebo jako účinná prevence úrazů, která přijde vhod třeba seniorům. Brněnská In Motion Academy už takový „kroužek“ pro seniory úspěšně provozuje a Mikeš by se v budoucnu něčemu podobnému rád věnoval možná právě na Sedmičce...

<https://www.praha7.cz/svoboda-v-pohybu>